

**ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง
เทศบาลเมืองท่าโขลง จังหวัดปทุมธานี**

**Factors Related to Accident of Firefighters in Tha Klong Municipality
Pathumthani Province**

ชัยวัฒน์ เผติมรอต¹, อรวรรณ ชำนาญพุดซา^{2*}, จินต์จุฑา ขำทอง²

¹ คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

² คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

*ผู้เขียนหลัก (Corresponding Author) E-mail: Orawan.cham@vru.ac.th

Received: June 20,2021

Revised: July 20,2021

Accepted: August 19,2021

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิงเทศบาลเมืองท่าโขลง จังหวัดปทุมธานี ในพนักงานดับเพลิง จำนวน 50 คน โดยใช้แบบสอบถามตั้งแต่เดือนสิงหาคม - ตุลาคม 2561 และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS Version 18 ด้วยสถิติเชิงพรรณนาและสถิติไคสแควร์ ผลการวิจัย พบว่าพนักงานดับเพลิงส่วนใหญ่มีอายุ 20 – 44 ปี (ร้อยละ 58.00) โสด (ร้อยละ 60.00) อายุงาน 1 – 10 ปี (ร้อยละ 70.00) ทำหน้าที่พนักงานดับเพลิง (ร้อยละ 76.00) ทำงานเฉลี่ย 72 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ (ร้อยละ 96.00) โดยทำงานสัปดาห์ละ 4 วัน แบ่งเป็นทำงาน 24 ชั่วโมง 2 วันต่อสัปดาห์และทำงาน 12 ชั่วโมง 2 วันต่อสัปดาห์ เคยทำงานระงับอัคคีภัยขนาดใหญ่ (ร้อยละ 86.00) และเคยเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน (ร้อยละ 70.00) พักผ่อนวันละ 8 – 10 ชั่วโมง (ร้อยละ 72.00) มีทัศนคติความปลอดภัยระดับมาก (ร้อยละ 38.00) สามารถใช้อุปกรณ์ดับเพลิงได้ทันทีเมื่อถึงที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 100.00) ต้องทำงานในที่มืด สัมผัสเขม่า ควัน ฝุ่นละออง และสารเคมี (ร้อยละ 96.00) การสนับสนุนเสื้อคลุมดับเพลิงและอุปกรณ์เครื่องช่วยหายใจเพียงพอ (ร้อยละ 86.00) มีมาตรการด้านความปลอดภัยระดับดี (ร้อยละ 56.00) จากการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิงอย่างมีนัยสำคัญ ($P < 0.05$) คือ ปัจจัยด้านการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยในการสนับสนุนอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ดังนั้น สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดปทุมธานี ควรมีการสนับสนุนด้านอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่ได้มาตรฐานให้มีจำนวนเพียงพอ และมีสภาพพร้อมใช้งานอยู่เสมอ

คำสำคัญ : อุบัติเหตุ, พนักงานดับเพลิง, อัคคีภัย

Abstract

This research aims to study the factors related to the accident of firefighters in Tha Klong municipality Pathumthani province. The population used in a study was among 50 firefighters in Tha Klong municipality, Pathumthani province. Data collection was accomplished with a questionnaire from August to October 2018. The statistic used descriptive statistics and the Chi-Square test. This research found that most firefighters aged range 20 - 44 years (58.00%), single (60.00%), working experience 1 - 10 years (70.00%), working as a firefighter (76.00%), working period 72 hours per week (96.00%), used to work in a large fire (86.00%) and had work accidents (70.00%), Sleep 8-10 hours a day (72.00%), high level of safety attitude (38.00%), able to use fire-fighting equipment immediately (100.00%), working in a dark area, exposure smoke, fumes, particulate dust and chemicals (96.00%), supporting of fireman suits and breathing apparatus (86.00%), safety measurement at a good level (56.00%). The factor was significantly related to the safety management system of supporting personal protective equipment. Therefore, Office for Prevention and Mitigation, Pathumthani province should support standard personal protective equipment and monitoring to ensure that there are perfectly adequate for use.

Keywords: Accident, Firefighters, Fire

บทนำ

อัคคีภัยเป็นภัยอันตรายที่เกิดจากไฟที่ขาดการควบคุมดูแล ทำให้เกิดการลุกลามไปตามบริเวณที่มีเชื้อเพลิงเกิดการลุกไหม้อย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้เกิดความร้อนที่รุนแรง จึงสร้างความสูญเสียต่อชีวิตและทรัพย์สินได้ (ศูนย์อำนวยการบรรเทาสาธารณภัยกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย, 2562) โดยข้อมูลพนักงานดับเพลิงในสหรัฐอเมริกา พบว่า ได้รับการบาดเจ็บจากการปฏิบัติหน้าที่เพิ่มขึ้นจากปี 2561 ร้อยละ 4 ในปี 2562 มีการบาดเจ็บเกิดขึ้นจำนวน 37,000 ครั้ง เกิดจากการฝึกอบรมดับเพลิง 14,150 ครั้ง การปฏิบัติหน้าที่ในการดับเพลิง 10,575 ครั้ง การกลับจากการปฏิบัติหน้าที่ในการดับเพลิง 4,100 ครั้ง และเกิดจากการระงับเหตุฉุกเฉินอื่นๆ 14,150 ครั้ง (National Fire Protection Association, 2019) สำหรับสถิติการเกิดอัคคีภัยของประเทศไทยปีพ.ศ. 2560-2561 (ศูนย์อำนวยการบรรเทาสาธารณภัย กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย, 2562) ปี พ.ศ. 2560 เกิดเหตุการณ์อัคคีภัยจำนวน 1,516 ครั้ง มีประชาชนเสียชีวิต 62 ราย บาดเจ็บ 159 ราย มูลค่าความเสียหายรวมทั้งสิ้น 2,434,260,965 บาท และปี พ.ศ. 2561 เกิดเหตุการณ์อัคคีภัยจำนวน 1,294 ครั้ง มีประชาชนเสียชีวิต 29 ราย บาดเจ็บ 146 ราย

มูลค่าความเสียหาย 321,341,742 บาทเมื่อเกิดอัคคีภัยพนักงานดับเพลิงจะต้องเข้าระงับเหตุเพลิงไหม้ที่เกิดขึ้น ทำให้เกิดความเสียหายจากความร้อน แก๊สพิษ พื้นที่แคบและจำกัดและทำงานภายใต้สภาพแวดล้อมที่กดดันเพื่อให้ดับเพลิงได้รวดเร็ว รายงานการเสียชีวิตของพนักงานดับเพลิง พบว่า สาเหตุหลักจากหัวใจวายร้อยละ 43.9 มีบาดแผลหรือฟกช้ำหรือรุนแรงร้อยละ 27 และขาดอากาศหายใจร้อยละ 11.3 (RIT ทีมรุกช่วยชีวิตเคลื่อนที่เร็ว, 2558, น. 37-46)

การทบทวนวรรณกรรมในต่างประเทศพบว่า มีการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุในการทำงานของเจ้าหน้าที่ดับเพลิงอยู่หลายการศึกษา ส่วนของประเทศไทยนั้นการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุในการทำงานของเจ้าหน้าที่ดับเพลิงโดยตรง มีการศึกษาในเจ้าหน้าที่ดับเพลิงสำนักป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กรุงเทพมหานคร พบว่าปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านร่างกายและปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงทางด้านสิ่งแวดล้อมในการทำงานมีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุของเจ้าหน้าที่ดับเพลิง ได้แก่ การทราบถึงความไม่พร้อมด้านสุขภาพร่างกาย การทราบถึงอุณหภูมิที่เพิ่มสูงขึ้นจากเพลิงไหม้ การทราบถึงอันตรายจากสารเคมีรั่วไหลขณะดับเพลิง การทราบถึงสภาวะควันและก๊าซพิษขณะดับเพลิง และการทำงานขณะที่ส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายได้รับบาดเจ็บ (กาญจนา วิสัย, 2564) รวมทั้งการศึกษาสมรรถภาพอดและปัญหาระบบทางเดินหายใจของพนักงานดับเพลิง กรุงเทพมหานคร พบว่าโรคประจำตัวที่เกี่ยวข้องกับระบบทางเดินหายใจ พฤติกรรมการสูบบุหรี่ จำนวนครั้งในการผจญเพลิงและจำนวนวันการผจญเพลิงครั้งสุดท้ายมีความสัมพันธ์กับอาการระบบทางเดินหายใจ (สกุลพร สงทะเล และคณะ, 2561) จังหวัดปทุมธานีมีสถิติการเกิดอัคคีภัยในปี 2561 – 2562 เกิดขึ้น 27 และ 32 ครั้งตามลำดับ ซึ่งมีแนวโน้มการเกิดอัคคีภัยเพิ่มขึ้น (ศูนย์อำนวยการบรรเทาสาธารณภัย กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย, 2562) เทศบาลเมืองท่าโขลง จังหวัดปทุมธานี มีพื้นที่ 63 ตารางกิโลเมตร เป็นทั้งชุมชนเมือง มีแหล่งอุตสาหกรรมไม่น้อยกว่า 200 แห่ง มีศูนย์กระจายสินค้าระดับภาคกลาง มีสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาและการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 15 แห่ง และสถานพยาบาล ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนจำนวน 5 แห่ง มีจำนวนประชากรรวม 77,497 คน มีความหนาแน่นของประชากร 1,226.08 คนต่อตารางกิโลเมตร (สำนักงานเทศบาลเมืองท่าโขลง, 2564) ทำให้พื้นที่ดังกล่าวมีโอกาสและความเสี่ยงที่จะเกิดอัคคีภัยได้ ทั้งอัคคีภัยขนาดเล็ก กลางและใหญ่ได้ ส่งผลให้พนักงานดับเพลิงมีความเสี่ยงด้านสุขภาพส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุและการบาดเจ็บได้ (ศิริพร ด่านคชาธารและคณะ , 2562) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของเรื่องดังกล่าว จึงทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เทศบาลเมืองท่าโขลง จังหวัดปทุมธานี เพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นต่อพนักงานดับเพลิง

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิงเทศบาลเมืองท่าโขลง จังหวัดปทุมธานี

วิธีการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนาภาคตัดขวาง (Cross-sectional Descriptive Study) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เทศบาลท่าโขลง จังหวัดปทุมธานี ประชากรที่ศึกษา คือ พนักงานดับเพลิงเทศบาลท่าโขลง จังหวัดปทุมธานี เพศชาย จำนวน 50 คน สำหรับเกณฑ์การคัดเลือก คือ เป็นพนักงานดับเพลิงเทศบาลเมืองท่าโขลง เพศชาย และยินดีเข้าร่วมในการวิจัย และเกณฑ์การคัดออก คือ พนักงานดับเพลิงที่มีอายุงานไม่ถึง 1 ปี เมื่อคำนวณกลุ่มตัวอย่างแบบทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน (Taro Yamane,1967) ได้กลุ่มตัวอย่าง 44 คน และเพิ่มความคลาดเคลื่อนกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 10 จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 48 คน เพื่อให้ได้งานวิจัยที่สมบูรณ์และแม่นยำ จึงทำการวิจัยในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 50 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถามที่เกิดจากการทบทวนวรรณกรรม ศึกษาแนวคิดทางทฤษฎี ผลงานวิจัย วิทยานิพนธ์ และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดเป็นเนื้อหาของแบบสอบถาม และผ่านการตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญทางด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย จำนวนท่าน 3 และผ่านการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือได้ดัชนีความเที่ยงตรง เท่ากับ 0.88 แบบสอบถามประกอบด้วย 4 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพ รายได้จากการทำงานเฉลี่ยต่อเดือน ตำแหน่งงาน ระยะเวลาการทำงานต่อวัน ประสบการณ์การทำงาน ความรู้ด้านความปลอดภัย อายุงาน (ในตำแหน่งงานปัจจุบัน) และสมรรถภาพทางกาย เป็นคำถามแบบปลายปิด แบบเลือกตอบ มีคำตอบหลายตัวเลือก จำนวน ข้อ 4 ข้อ และเป็นคำถามปลายเปิด จำนวน 8 ข้อดัชนีความเที่ยงตรงหลังการปรับแก้จากผู้ทรงคุณวุฒิเท่ากับ 1.00

ส่วนที่ 2 ข้อมูลปัจจัยทัศนคติด้านความปลอดภัย เป็นแบบเลือกตอบ 5 ระดับ คือ 1 หมายถึง น้อยที่สุด และ 5 หมายถึง มากที่สุด จำนวน 8 ข้อ ดัชนีความเที่ยงตรงหลังการปรับแก้จากผู้ทรงคุณวุฒิเท่ากับ 1.00 มีการแบ่งระดับทัศนคติด้านความปลอดภัยเป็น 3 ระดับ คือ

คะแนนระหว่าง	8 – 19	มีทัศนคติด้านความปลอดภัยน้อย
คะแนนระหว่าง	20 – 31	มีทัศนคติด้านความปลอดภัยปานกลาง
คะแนนระหว่าง	32 – 43	มีทัศนคติด้านความปลอดภัยมาก

ส่วนที่ 3 ข้อมูลปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ การได้รับสัมผัสกับความเสียงและอันตราย การเผชิญกับการจราจรบนถนนขณะออกไปปฏิบัติหน้าที่ และการสื่อสารขณะปฏิบัติหน้าที่ เป็นคำถามแบบปลายปิด แบบเลือกตอบ มีคำตอบหลายตัวเลือก จำนวน 9 ข้อ ดัชนีความเที่ยงตรงหลังการปรับแก้จากผู้ทรงคุณวุฒิเท่ากับ 1.00

ส่วนที่ 4 ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการด้านความปลอดภัย ดัชนีความเที่ยงตรงหลังการปรับแก้จากผู้ทรงคุณวุฒิเท่ากับ 1.00 แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ 1) แบบสอบถามการสนับสนุนด้านอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล เป็นคำถามแบบปลายปิด แบบเลือกตอบ มีคำตอบหลายตัวเลือก จำนวน 7 ข้อ และ

2) แบบสอบถามเกี่ยวกับมาตรการด้านความปลอดภัยของหน่วยงาน เป็นคำถามแบบเลือกตอบ 3 ระดับ จำนวน 5 ข้อ โดยมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) คือ ใช่ ไม่แน่ใจ และไม่ใช่ แบ่งระดับทัศนคติด้านความปลอดภัยเป็น 3 ระดับดังนี้

คะแนนระหว่าง	5 – 8	มีมาตรการด้านความปลอดภัยของหน่วยงานไม่ดี
คะแนนระหว่าง	9 – 12	มีมาตรการด้านความปลอดภัยของหน่วยงานปานกลาง
คะแนนระหว่าง	13 – 16	มีมาตรการด้านความปลอดภัยของหน่วยงานดี

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ พนักงานดับเพลิงเทศบาลพระอินทราชา และเทศบาลนครรังสิต จังหวัดปทุมธานี จำนวน 30 คน จากนั้นนำไปคำนวณหาค่าความสอดคล้องโดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา ครอนบาค (Alpha Cronbach's 's) พบว่าแบบสอบถามนี้มีค่าความเชื่อมั่นที่ได้ 0.70

การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์ และแจกแบบสอบถามให้กับพนักงานดับเพลิงเทศบาล เมืองท่าโขลง จังหวัดปทุมธานี จำนวน 50 ชุด ในช่วงเดือนสิงหาคม - กันยายน 2561 แล้ว ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับคืนมา และทำการแยกแบบสอบถามที่สมบูรณ์ไปตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลของแบบสอบถามแต่ละชุดไปคำนวณโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS Version 18 โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อวิเคราะห์ด้วยการแจกแจงความถี่ของแต่ละคำตอบสำหรับคำถามที่วัดระดับช่วง และสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ได้แก่ Chi-Square เป็นสถิติที่ใช้หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ระดับความเชื่อมั่น 95% เมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติค่า < 0.05

ผลและอภิปรายผลการวิจัย

ปัจจัยส่วนบุคคล จากการศึกษาพบว่า พนักงานดับเพลิงส่วนใหญ่อายุ 20 – 44 ปี ร้อยละ 58.00 อายุเฉลี่ย 35.62 ปี จบการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. ร้อยละ 34.00 สถานภาพโสด ร้อยละ 60.00 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 9,000 – 12,000 บาท ร้อยละ 82.00 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 11,173.20 บาท และทำงานตำแหน่งพนักงานดับเพลิง ร้อยละ 76.00 มีระยะเวลาการทำงานเฉลี่ย 72 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ร้อยละ 96.00 โดยทำงานสัปดาห์ละ 4 วัน แบ่งเป็นทำงาน 24 ชั่วโมง 2 วันต่อสัปดาห์และทำงาน 12 ชั่วโมง 2 วันต่อสัปดาห์ พนักงานดับเพลิงเคยทำงานระดับอัคคีภัยขนาดใหญ่ ร้อยละ 86.00 และเคยได้รับอุบัติเหตุจากการทำงาน ร้อยละ 70.00 เคยเกิดอุบัติเหตุจากการสัมผัสควันไฟ ร้อยละ 40.00 ชนหรือกระแทกโครงสร้างอาคารจนเกิดรอยฟกช้ำ ร้อยละ 32.00 และเหยียบตะปู/เศษแก้ว ร้อยละ 24.00 พนักงานดับเพลิงมีอายุงาน 1 – 10 ปี ร้อยละ 70.00 มีอายุงานเฉลี่ย 1.36 ปี พนักงานดับเพลิงผ่านการอบรมหลักสูตรมาตรฐานระดับ 1 (เจ้าหน้าที่ดับเพลิงและกู้ภัยระดับต้น การดับเพลิง และฝึกซ้อมหนีไฟ)

ร้อยละ 90.00 มีการพักผ่อนอย่างน้อยวันละ 8 – 10 ชั่วโมง ร้อยละ 72.00 มีการออกกำลังกายอย่างน้อยสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ร้อยละ 76.00 มีการตรวจสุขภาพประจำปี และผลการตรวจสุขภาพเป็นปกติ ร้อยละ 100.00

ปัจจัยทัศนคติด้านความปลอดภัย พบว่า พนักงานดับเพลิงส่วนใหญ่มีทัศนคติด้านความปลอดภัยระดับมาก ร้อยละ 38.00 มีทัศนคติด้านความปลอดภัยระดับน้อย ร้อยละ 32.00 มีทัศนคติด้านความปลอดภัยระดับปานกลาง ร้อยละ 30.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของระดับทัศนคติด้านความปลอดภัยของพนักงานดับเพลิง (N = 50)

ทัศนคติด้านความปลอดภัย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ทัศนคติด้านความปลอดภัยระดับน้อย (คะแนนระหว่าง 8 – 19)	16	32.00
ทัศนคติด้านความปลอดภัยระดับปานกลาง (คะแนนระหว่าง 20 – 31)	15	30.00
ทัศนคติด้านความปลอดภัยระดับมาก (คะแนนระหว่าง 32 – 43)	19	38.00

ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมการทำงาน จากการศึกษาพบว่า พนักงานดับเพลิงส่วนใหญ่สามารถใช้อุปกรณ์ดับเพลิงได้ทันทีขณะเข้าถึงพื้นที่เกิดเหตุ ร้อยละ 100 รองลงมาได้รับการสัมผัสความร้อนและสามารถใช้งานระบบเครื่องมือสื่อสารติดต่อกับเพื่อนร่วมทีมในขณะที่ปฏิบัติงานได้ชัดเจน ร้อยละ 98.00 และพนักงานดับเพลิงต้องเข้าไปปฏิบัติงานในที่มืด ได้รับสัมผัสฝุ่น (เขม่า คาร์บอน ฝุ่นละออง) สารเคมี ร้อยละ 96.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของพนักงานดับเพลิงจำแนกตามสภาพแวดล้อมการปฏิบัติงาน (N = 50)

สภาพแวดล้อมในการปฏิบัติงาน	ใช่	ไม่ใช่
	จำนวน (คน) (ร้อยละ)	จำนวน (คน) (ร้อยละ)
ต้องเข้าไปปฏิบัติงานได้รับสัมผัสกับความเสี่ยงและอันตราย		
ที่มีดทับ	48 (96.00)	2 (4.00)
ที่คับแคบ	47 (94.00)	3 (6.00)

สภาพแวดล้อมในการปฏิบัติงาน	ใช่	ไม่ใช่
	จำนวน (คน) (ร้อยละ)	จำนวน (คน) (ร้อยละ)
ความร้อน	49 (98.00)	1 (2.00)
เสียงดัง	43 (86.00)	7 (14.00)
ฝุ่น (เขม่า ควัน ฝุ่นละออง)	48 (96.00)	2 (4.00)
ต้องเผชิญกับจราจรบนท้องถนนขณะปฏิบัติงาน	47 (94.00)	3 (6.00)
การจราจรหนาแน่น	50 (100.00)	0 (0.00)
สามารถใช้อุปกรณ์ดับเพลิงได้ทันทีขณะเข้าถึงพื้นที่เกิดเหตุ	49 (98.00)	1 (2.00)
ระบบเครื่องมือสื่อสารสามารถติดต่อกับเพื่อนร่วมทีมในขณะปฏิบัติงานได้ชัดเจน	49 (98.00)	1 (2.00)

ปัจจัยด้านการบริหารจัดการด้านความปลอดภัย จากการศึกษาพบว่าการสนับสนุนอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลด้านเสื้อคลุมดับเพลิงและอุปกรณ์เครื่องช่วยหายใจเพียงพอ ร้อยละ 86.00 และการสนับสนุนด้านรองเท้าผจญเพลิงไม่เพียงพอ ร้อยละ 56

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของพนักงานดับเพลิงจำแนกตามการสนับสนุนด้านอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล (N = 50)

การสนับสนุนด้านอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ
	จำนวน (คน) (ร้อยละ)	จำนวน (คน) (ร้อยละ)
ชุดพนักงานดับเพลิง	41 (82.00)	9 (18.00)
เสื้อคลุมดับเพลิง	43 (86.00)	7 (14.00)
หมวกดับเพลิง	41 (82.00)	9 (18.00)
รองเท้าผจญเพลิง	22 (44.00)	28 (56.00)

การสนับสนุนด้านอุปกรณ์ป้องกันอันตราย ส่วนบุคคล	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ
	จำนวน (คน) (ร้อยละ)	จำนวน (คน) (ร้อยละ)
ชุดผจญเพลิง	40 (80.00)	10 (20.00)
ถุงมือดับเพลิง	42 (84.00)	8 (16.00)
อุปกรณ์เครื่องช่วยหายใจ	43 (86.00)	7 (14.00)

ปัจจัยด้านการบริหารจัดการด้านความปลอดภัย จากการศึกษาพบว่ามีมาตรการด้านความปลอดภัยระดับดี ร้อยละ 56.00 มีมาตรการด้านความปลอดภัยระดับปานกลาง ร้อยละ 42.00 และมีมาตรการด้านความปลอดภัยระดับไม่ดี ร้อยละ 2.00

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของระดับมาตรการด้านความปลอดภัยของหน่วยงานที่มีผลต่อความปลอดภัยของพนักงานดับเพลิง (N = 50)

มาตรการด้านความปลอดภัยของหน่วยงาน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มาตรการด้านความปลอดภัยของหน่วยงานระดับไม่ดี (คะแนนระหว่าง 5 – 8)	1	2.00
มาตรการด้านความปลอดภัยของหน่วยงานระดับปานกลาง (คะแนนระหว่าง 9 – 12)	21	42.00
มาตรการด้านความปลอดภัยของหน่วยงานระดับดี (คะแนนระหว่าง 13 - 16)	28	56.00
รวม	50	100.00

การทดสอบสมมติฐาน

ตารางที่ 5 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง (N = 50)

ตัวแปร	การเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง			P - value
	เคยเกิด จำนวน (คน) (ร้อยละ)	ไม่เคยเกิด จำนวน (คน) (ร้อยละ)	Total (ร้อยละ)	
อายุ				0.356
20 – 44 ปี	22 (44.00)	7 (14.00)	29 (58.00)	
45 – 69 ปี	13 (26.00)	8 (16.00)	21 (42.00)	
ระดับการศึกษา				0.324
ประถมศึกษา	2 (4.00)	1 (2.00)	3 (6.00)	
มัธยมศึกษาตอนต้น	10 (20.00)	4 (8.00)	14 (28.00)	
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	14 (28.00)	3 (6.00)	17 (34.00)	
ปวส./อนุปริญญา	5 (10.0)	6 (12.00)	11 (22.00)	
ปริญญาตรี	4 (8.00)	1 (2.00)	5 (10.00)	
สถานภาพ				0.409
โสด	19 (38.00)	11 (22.00)	30 (60.00)	
สมรส	15 (30.00)	4 (8.00)	19 (38.00)	
หม้าย	1 (2.00)	0 (0.00)	1 (2.00)	
รายได้จากการทำงานเฉลี่ยต่อเดือน				0.366

ตัวแปร	การเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง			P - value
	เคยเกิด จำนวน (คน) (ร้อยละ)	ไม่เคยเกิด จำนวน (คน) (ร้อยละ)	Total (ร้อยละ)	
9,000 – บาท 12,000	28 (56.00)	13 (26.00)	41 (82.00)	
12001 – บาท 15,000	4 (8.00)	0 (0.00)	4 (8.00)	
มากกว่า 15,บาท 000	3 (6.00)	2 (4.00)	5 (10.00)	
ตำแหน่งงาน				0.532
เจ้าหน้าที่ดับเพลิงและกู้ภัยระดับต้น	2 (4.00)	0 (0.00)	2 (4.00)	
พนักงานดับเพลิง	27 (54.00)	11 (22.00)	38 (76.00)	
ครูฝึกดับเพลิง หรือเทียบเท่าหรือสูงกว่า	1 (2.00)	0 (0.00)	1 (2.00)	
พนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย	5 (10.00)	4 (8.00)	9 (18.00)	
ระยะเวลาการทำงาน				1.000
น้อยกว่า 72 ชั่วโมงต่อสัปดาห์	2 (4.00)	33 (66.00)	2 (4.00)	
72 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ขึ้นไป	0 (0.00)	15 (30.00)	48 (96.00)	
ประสบการณ์การทำงาน				0.659
ไม่เคยระงับอัคคีภัยขนาดใหญ่ร้ายแรง	6 (12.00)	1 (2.00)	7 (14.00)	
เคยระงับอัคคีภัยขนาดใหญ่ร้ายแรง	29 (58.00)	14 (28.00)	43 (86.00)	
ผ่านการฝึกอบรมหลักสูตรมาตรฐาน				0.747

ตัวแปร	การเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง			P - value
	เคยเกิด จำนวน (คน) (ร้อยละ)	ไม่เคยเกิด จำนวน (คน) (ร้อยละ)	Total (ร้อยละ)	
ระดับ (เจ้าหน้าที่ดับเพลิง) 2				
เคย	25 (50.00)	10 (20.00)	35 (70.00)	0.514
ไม่เคย	10 (20.00)	5 (10.00)	15 (30.00)	
ผ่านการฝึกอบรมหลักสูตรมาตรฐาน ระดับ 3 (ครูฝึกดับเพลิงหรือเทียบเท่า/ สูงกว่า)				
เคย	34 (68.00)	14 (28.00)	48 (96.00)	0.423
ไม่เคย	1 (2.00)	1 (2.00)	2 (4.00)	
ผ่านการฝึกอบรมเฉพาะตำแหน่ง (พนักงาน ดับเพลิง อาสาดับเพลิง นายตรวจดับเพลิง)				
เคย	30 (60.00)	11 (22.00)	41 (82.00)	1.000
ไม่เคย	9 (18.00)	5 (10.00)	4 (8.00)	
ผ่านการฝึกอบรมหลักสูตรเฉพาะตำแหน่ง มากกว่า หลักสูตร 1				
เคย	20 (40.00)	9 (18.00)	29 (58.00)	0.507
ไม่เคย	15 (30.00)	6 (12.00)	21 (42.00)	
ความพร้อมสมรรถภาพทางกาย				0.507

ตัวแปร	การเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง			P - value
	เคยเกิด จำนวน (คน) (ร้อยละ)	ไม่เคยเกิด จำนวน (คน) (ร้อยละ)	Total (ร้อยละ)	
พักผ่อนอย่างน้อยวันละ 8-10 ชั่วโมง				
ใช่	24 (48.00)	12 (24.00)	36 (72.00)	
ไม่ใช่	11 (22.00)	3 (6.00)	14 (28.00)	
ออกกำลังกายสัปดาห์ละ 3 ครั้ง				
ใช่	25 (50.00)	13 (26.00)	38 (76.00)	0.304
ไม่ใช่	10 (20.00)	2 (4.00)	12 (24.00)	
การตรวจสุขภาพประจำปี				
ใช่	21 (42.00)	12 (24.00)	33 (66.00)	0.209
ไม่ใช่	14 (28.00)	3 (6.00)	17 (34.00)	
ผลการตรวจสุขภาพประจำปี				
ปกติ	34 (68.00)	15 (30.00)	49 (98.00)	1.000
ไม่ปกติ	1 (2.00)	0 (0.00)	1 (2.00)	

*p - value < 0.05

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิงพบว่าอายุ ไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เนื่องจากจำนวนการเกิดอุบัติเหตุในช่วงอายุ 22-44 ปี และ 45 -69 ปี มีจำนวนการเกิดอุบัติเหตุใกล้เคียงกัน ซึ่งสอดคล้องกับ (ณัฐพงศ์ สนสง, และเสกสรร สุทธิสงค์, 2560) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุในการให้บริการอุปกรณ์ของพนักงานบริการลานจอดในเขตพื้นที่ลานจอดอากาศยาน พบว่าอายุไม่ส่งผลกระทบต่อความถี่ในการเกิดอุบัติเหตุในการให้บริการอุปกรณ์ภาคพื้น

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง พบว่าระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เนื่องจากพนักงานดับเพลิงทุกคนต้องผ่านการอบรมและทดสอบตามหลักสูตรมาตรฐานตั้งแต่ระดับ 2 เพื่อเข้าปฏิบัติงาน ในหน้าที่พนักงานดับเพลิง ซึ่งสอดคล้องกับ(ณัฐพงศ์ สนสงและเสกสรร สุทธิสงค์, 2560) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุในการให้บริการอุปกรณ์ของพนักงานบริการลานจอดในเขตพื้นที่ลานจอดอากาศยาน พบว่า วุฒิการศึกษาไม่ส่งผลต่อความถี่ในการเกิดอุบัติเหตุในการให้บริการอุปกรณ์

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง พบว่าสถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เนื่องจากพนักงานดับเพลิงมีสถานภาพโสดและสมรสในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับ (จิรศักดิ์ อมรวัฒน์เลิศล้ำ, 2557) ที่ศึกษาระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัท จตุพร รีโนเวชั่น จำกัด พบว่าพนักงานที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในการปฏิบัติงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เนื่องมาจากพนักงานที่มีสถานภาพโสด หรือสมรส มีมุมมองในการใช้ชีวิตที่แตกต่างกัน จึงทำให้มีสถิติการเกิดอุบัติเหตุแตกต่างกัน

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง พบว่ารายได้จากการทำงานเฉลี่ยต่อเดือน ไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เนื่องจากพนักงานดับเพลิงมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 9,000-12,000 บาท จึงไม่มีความกดดันหรือกังวลเกี่ยวกับรายได้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับ(ณัฐพงศ์ ปานศิริ, 2558) ที่ศึกษาการศึกษากฎติกรรมความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพ ในโรงงานอุตสาหกรรม เขตจังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่าปัจจัยส่วนบุคคล ด้านรายได้เฉลี่ย มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง พบว่าตำแหน่งงานไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เนื่องจากตำแหน่งงานของพนักงานดับเพลิงอยู่ในระดับเดียวกัน ผ่านการอบรมหลักสูตรดับเพลิง และการทดสอบทักษะการอบรมหลายรูปแบบ ซึ่งสอดคล้องกับ (ณัฐพงศ์ สนสง และเสกสรร สุทธิสงค์, 2560) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุในการให้บริการอุปกรณ์ของพนักงานบริการลานจอดในเขตพื้นที่ลานจอดอากาศยาน พบว่า ตำแหน่งงานไม่ส่งผลต่อความถี่ในการเกิดอุบัติเหตุในการให้บริการอุปกรณ์ภาคพื้น

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง พบว่าระยะเวลาการทำงานต่อวันไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เนื่องจากพนักงานดับเพลิงมีการปฏิบัติงานทำหน้าที่ดับเพลิงเมื่อเกิดเหตุ 24 ชั่วโมง 1 วัน และหยุดงาน 1 วัน แล้ววันถัดไปทำหน้าที่เป็นพนักงานดับเพลิงสำรองอีก 1 วัน จำนวน 12 ชั่วโมงเหมือนกัน ทำให้พนักงานดับเพลิงมีเวลาพักผ่อนเพียงพอ เพื่อเตรียมความพร้อม และผลัดเปลี่ยนเวรปฏิบัติงาน ซึ่งสอดคล้องกับ (สุदारัตน์ วิชัยรัมย์, 2552) ที่ศึกษาปัจจัยเสี่ยงที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุจากคนปฏิบัติงานของคณงานก่อสร้าง

พบว่าจำนวนชั่วโมงการทำงานต่อวันกับผลของการได้รับอุบัติเหตุที่มีผลต่อร่างกายหรือการปฏิบัติงานไม่มีความสัมพันธ์กัน

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิงพบว่าประสบการณ์การทำงาน ไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิงเนื่องจากพนักงานดับเพลิงได้ผ่านการอบรมหลักสูตรและการทดสอบทักษะการดับเพลิง รวมทั้งมีการฝึกซ้อมเพื่อสร้างทักษะและความชำนาญในการดับเพลิงทุกเดือน ทำให้พนักงานดับเพลิงทุกคนมีทักษะและประสบการณ์เพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับ (ณัฐพงศ์ สนสง และเสกสรร สุทธิสงค์, 2560) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุในการให้บริการอุปกรณ์ของพนักงานบริการลานจอดในเขตพื้นที่ลานจอดอากาศยาน พบว่าประสบการณ์การทำงาน ไม่ส่งผลต่อส่งผลกระทบต่อความถี่ในการเกิดอุบัติเหตุในการให้บริการอุปกรณ์ภาคพื้น

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิงพบว่าอายุงาน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เนื่องจากพนักงานดับเพลิงมีอายุงานส่วนใหญ่ในช่วง 1-10 ปี อายุงานเฉลี่ย 1.36 ปี และมีลักษณะการปฏิบัติงานในการดับเพลิงที่เหมือนกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับ (ณัฐพงศ์ ปานศิริ, 2558) ที่ศึกษาการศึกษาพฤติกรรมความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพ ในโรงงานอุตสาหกรรม เขตจังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่าปัจจัยส่วนบุคคล ด้านอายุการทำงาน มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิงพบว่าความรู้ด้านความปลอดภัยไม่มีความสัมพันธ์กับเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เนื่องจากพนักงานดับเพลิงส่วนใหญ่ได้ผ่านการอบรมหลักสูตรมาตรฐานดับเพลิงและมีทัศนคติด้านความปลอดภัยส่วนใหญ่ในระดับมาก และมีการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลตามมาตรฐานที่กำหนดทุกครั้งก่อนเข้าดับเพลิง ซึ่งสอดคล้องกับ (เกตุชินทร์ หาป่องและนันทิยา หาญสกุลลักษณ์, 2556) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุของยานพาหนะที่ให้บริการเติมน้ำมันเชื้อเพลิงอากาศยานในสนามบิน พบว่าการอบรมความปลอดภัยไม่สัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุ

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิงพบว่าความพร้อมสมรรถภาพทางร่างกาย พบว่าพนักงานดับเพลิงส่วนใหญ่มีการพักผ่อนอย่างน้อยวันละ 8-10 ชั่วโมง มีการออกกำลังกายอย่างน้อยสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ได้รับการตรวจสุขภาพประจำปีและผลการตรวจสุขภาพประจำปีปกติ จึงไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เนื่องจากพนักงานดับเพลิงทุกคนต้องมีการเตรียมความพร้อมร่างกายเพื่อเข้าระงับเหตุ และมีการทดสอบสมรรถภาพร่างกายทุกเดือนตามมาตรฐานของพนักงานดับเพลิง ซึ่งสอดคล้องกับ (อรอุมา ศรีผุย, 2557) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับอุบัติเหตุจากการทำงานของช่างไฟฟ้า ในรัฐวิสาหกิจแห่งหนึ่ง พบว่าสมรรถภาพทางกายไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุ ซึ่งข้อมูลด้านสมรรถภาพทางกายนั้น เป็นเพียงปัจจัยพื้นฐานหรือเหตุสนับสนุนที่นำไปสู่การกระทำที่ไม่ปลอดภัยและทำให้เกิดอุบัติเหตุ

ตามมา เนื่องจากหากมีสภาพร่างกายที่ไม่พร้อมต่อการปฏิบัติงาน ก็จะทำให้เกิดความผิดพลาดในการทำงาน ทำให้เกิดอุบัติเหตุได้

ตารางที่ 6 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทัศนคติด้านความปลอดภัยกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง (N = 50)

ตัวแปร	การเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง			P - value
	เคยเกิด จำนวน (คน) (ร้อยละ)	ไม่เคยเกิด จำนวน (คน) (ร้อยละ)	Total (ร้อยละ)	
ปัจจัยทัศนคติด้านความปลอดภัย				0.558
ทัศนคติด้านความปลอดภัยระดับน้อย (คะแนนระหว่าง 8 – 19)	10 (20.00)	6 (12.00)	16 (32.00)	
ทัศนคติด้านความปลอดภัยระดับปานกลาง (คะแนนระหว่าง 20 – 31)	12 (24.00)	3 (6.00)	15 (30.00)	
ทัศนคติด้านความปลอดภัยระดับมาก (คะแนนระหว่าง 32 – 43)	13 (26.00)	6 (12.00)	19 (38.00)	

*p – value < 0.05

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทัศนคติด้านความปลอดภัยกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง พบว่าทัศนคติด้านความปลอดภัยไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เนื่องจากหน่วยงานมีการอบรมเพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานทราบถึงความไม่ปลอดภัยของสถานการณ์ขณะเข้าปฏิบัติงาน และพนักงานทราบว่าความปลอดภัยคือหัวใจของการปฏิบัติงานเห็นด้วยมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 56.00 และอุปกรณ์ เครื่องมือ ที่ใช้ในการดับเพลิงมีการชำรุด บกพร่อง ขาดการบำรุงรักษา ส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุได้เห็นด้วยในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 52.00 หากมีสถานการณ์ที่ไม่ปลอดภัยจะไม่ให้พนักงานดับเพลิงเข้าปฏิบัติงาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย (ชวัช เหลืองวสุธา, 2557) ที่ศึกษาความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยของพนักงาน กรณีศึกษา บริษัท คอทโก้ เมททอลเวอร์ จำกัด จังหวัดระยอง ผลการศึกษาพบว่าทัศนคติด้านอาชีวอนามัย และความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานไม่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยของพนักงาน

ตารางที่ 7 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง
(N = 50)

ตัวแปร	การเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง			P - value
	เคยเกิด จำนวน (คน) (ร้อยละ)	ไม่เคยเกิด จำนวน (คน) (ร้อยละ)	Total (ร้อยละ)	
ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม				
ต้องเข้าไปปฏิบัติงานได้รับสัมผัสกับความ เสี่ยงและอันตรายที่มีดทับ				
ใช่	33 (66.00)	15 (30.00)	48 (96.00)	1.000
ไม่ใช่	2 (4.00)	0 (0.00)	2 (4.00)	
ที่คับแคบ				
ใช่	34 (68.00)	13 (26.00)	47 (94.00)	0.211
ไม่ใช่	1 (2.00)	2 (4.00)	3 (6.00)	
ความร้อน				
ใช่	34 (68.00)	15 (30.00)	49 (98.00)	1.000
ไม่ใช่	1 (2.00)	0 (0.00)	1 (2.00)	
ฝุ่น (เขม่า ควัน ฝุ่นละออง)				
ใช่	33 (66.00)	15 (30.00)	48 (96.00)	1.000
ไม่ใช่	2 (4.00)	0 (0.00)	2 (4.00)	
สารเคมี				
ใช่	34 (68.00)	14 (28.00)	48 (96.00)	0.514

ตัวแปร	การเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง			P - value
	เคยเกิด จำนวน (คน) (ร้อยละ)	ไม่เคยเกิด จำนวน (คน) (ร้อยละ)	Total (ร้อยละ)	
ไม่ใช่	1 (2.00)	1 (2.00)	2 (4.00)	0.176
เสี่ยงตั้ง				
ใช่	32 (64.00)	11 (22.00)	43 (86.00)	
ไม่ใช่	3 (6.00)	4 (8.00)	7 (14.00)	1.000
ต้องเผชิญกับจราจรบนท้องถนน ขณะปฏิบัติงานการจราจรหนาแน่น				
ใช่	33 (66.00)	14 (28.00)	47 (94.00)	
ไม่ใช่	2 (4.00)	1 (2.00)	3 (6.00)	-
สามารถใช้อุปกรณ์ดับเพลิงได้ทันที				
ใช่	35 (70.00)	15 (30.00)	50 (100.00)	
ไม่ใช่	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0.514
ระบบเครื่องมือสื่อสารสามารถติดต่อกับ เพื่อนร่วมทีมในขณะปฏิบัติงานได้ชัดเจน				
ใช่	34 (68.00)	14 (28.00)	48 (96.00)	
ไม่ใช่	1 (2.00)	1 (2.00)	2 (4.00)	

*p - value < 05.0

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง พบว่าการต้องเข้าไปปฏิบัติงานในที่มืดทึบ ไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงาน

ดับเพลิง เนื่องจากพนักงานดับเพลิงมีไฟส่องแสงสว่างที่ติดหมวกดับเพลิง และพนักงานดับเพลิงมีการฝึกซ้อมทักษะการเข้าระงับเหตุในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ที่มีด ที่ค้ำแคบ ที่มีความร้อน สารเคมี ฝุ่น เสียงดัง เป็นต้น ที่เพียงพอและต่อเนื่อง ทำให้มีทักษะในการระงับเหตุที่เกิดขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ (เกตุ ชรินทร์ หาป๋องและนันทิยา หาญศุภลักษณ์, 2556) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุของยานพาหนะที่ให้บริการเติมน้ำมันเชื้อเพลิงอากาศยานในสนามบิน พบว่าแสงสว่างไม่เพียงพอสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุ หรือกล่าวได้ว่าแสงสว่างไม่เพียงพอเป็นสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง พบว่าการต้องเข้าไปปฏิบัติงานในที่ค้ำแคบ ไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เนื่องจากพนักงานดับเพลิงมีการฝึกซ้อมทักษะการเข้าระงับเหตุในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ที่มีด ที่ค้ำแคบ ที่มีความร้อน สารเคมี ฝุ่น เสียงดัง เป็นต้น ที่เพียงพอและต่อเนื่อง ทำให้มีทักษะในการระงับเหตุที่เกิดขึ้น มีอุปกรณ์ที่ช่วยในการทุบและทำลายพื้นที่เกิดเหตุเพื่อให้มีพื้นที่ปฏิบัติงานได้เพียงพอ และการเกิดอัคคีภัยส่วนใหญ่ในเขตเทศบาลท่าโขลงจะเกิดขึ้นในพื้นที่โล่งมากกว่าในพื้นที่ค้ำแคบ เช่น ไฟไหม้หญ้า ซึ่งไม่สอดคล้องกับ (เบญจมาศ อ้นหนองปลง, 2558) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานขับรถยกในคลังสินค้า: กรณีศึกษา บริษัท โลจิสติกส์ แห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรมบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่าพื้นที่ปฏิบัติงานไม่เพียงพอเป็นสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง พบว่าการต้องเข้าไปปฏิบัติงานกับความร้อนไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เนื่องจากพนักงานดับเพลิงมีการฝึกซ้อมทักษะการเข้าระงับเหตุในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ที่มีด ที่ค้ำแคบ ที่มีความร้อน สารเคมี ฝุ่น เสียงดัง เป็นต้น ที่เพียงพอและต่อเนื่อง ทำให้มีทักษะในการระงับเหตุที่เกิดขึ้น รวมทั้งมีการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่ได้มาตรฐาน ได้แก่ ชุดผจญเพลิง ถังมอดดับเพลิง รองเท้าดับเพลิง และอุปกรณ์เครื่องช่วย ซึ่งไม่สอดคล้องกับ (ธรรมรักษ์ ศรีมารุต, 2555) ที่ศึกษาพฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของพนักงาน ระดับปฏิบัติการฝ่ายผลิต พบว่าปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ด้านความร้อน มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุในการทำงานเกิดจากสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ไม่เหมาะสม

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง พบว่าการต้องเข้าไปปฏิบัติงานกับฝุ่น (เขม่า ควัน ฝุ่นละออง) ไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เนื่องจากพนักงานดับเพลิงมีการฝึกซ้อมทักษะการเข้าระงับเหตุในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ที่มีด ที่ค้ำแคบ ที่มีความร้อน สารเคมี ฝุ่น เสียงดัง เป็นต้น ที่เพียงพอและต่อเนื่อง ทำให้มีทักษะในการระงับเหตุที่เกิดขึ้น รวมทั้งมีการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่ได้มาตรฐาน ได้แก่ อุปกรณ์เครื่องช่วยหายใจ ซึ่งไม่สอดคล้องกับ (ธรรมรักษ์ ศรีมารุต, 2555) ที่ศึกษาพฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของพนักงาน ระดับปฏิบัติการฝ่ายผลิต พบว่าปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมฝุ่นในพื้นที่ทำงาน มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ซึ่งเป็นสาเหตุ

หนึ่งที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุในการทำงานเกิดจากสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ไม่เหมาะสม

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง พบว่าการต้องเข้าไปปฏิบัติงานกับสารเคมีไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เนื่องจากพนักงานดับเพลิงมีการฝึกซ้อมทักษะการเข้าระงับเหตุในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ที่มีดที่คับแคบ ที่มีความร้อน สารเคมี ฝุ่น เสียงดัง เป็นต้น ที่เพียงพอและต่อเนื่อง ทำให้มีทักษะในการระงับเหตุที่เกิดขึ้น รวมทั้งมีการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่ได้มาตรฐาน ได้แก่ อุปกรณ์เครื่องช่วยหายใจ ซึ่งไม่สอดคล้องกับ (ธรรมรักษ์ ศรีมารุต, 2555) ที่ศึกษาพฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของพนักงานระดับปฏิบัติการฝ่ายผลิต พบว่าปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมสารเคมีในพื้นที่ทำงาน มีความสัมพันธ์ ต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุในการทำงานเกิดจากสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ไม่เหมาะสม

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง พบว่าการต้องเข้าไปปฏิบัติงานกับเสียงดังไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เนื่องจากพนักงานดับเพลิงมีการฝึกซ้อมทักษะการเข้าระงับเหตุในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ที่มีดที่คับแคบ ที่มีความร้อน สารเคมี ฝุ่น เสียงดัง เป็นต้น ที่เพียงพอและต่อเนื่อง ทำให้มีทักษะในการระงับเหตุที่เกิดขึ้น และเสียงดังจากการเกิดเหตุเพลิงไหม้ที่เกิดจากเสียงเตือนของระบบสัญญาณแจ้งเหตุ ซึ่งพนักงานดับเพลิงได้มีการตัดระบบเสียงของสัญญาณดังกล่าวก่อนเข้าระงับเหตุ ทำให้ระดับเสียงดังในพื้นที่ลดลง ซึ่งไม่สอดคล้องกับ (ธรรมรักษ์ ศรีมารุต, 2555) ที่ศึกษาพฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของพนักงาน ระดับปฏิบัติการฝ่ายผลิต พบว่าปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมเสียงดัง มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุในการทำงานเกิดจากสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ไม่เหมาะสม

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง พบว่าการต้องเผชิญกับการจราจรหนาแน่น ไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เนื่องจากงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยเป็นหน่วยงานฉุกเฉินเมื่อออกปฏิบัติงานระงับเหตุบนท้องถนนที่มีการจราจรหนาแน่นจะได้รับการให้ทางจากผู้อื่นบนท้องถนน ซึ่งไม่สอดคล้องกับ(ดรุณี ศรีมณีรัตน์, 2558) ที่ศึกษาแนวทางการพัฒนานโยบายเพื่อลดอุบัติเหตุการจราจรทางบกในกรุงเทพมหานคร: เขตสายไหม พบว่าสภาพแวดล้อมด้านการจราจรหนาแน่น ลักษณะการเดินทางโดยเฉพาะเมื่อขับผ่านทางที่ไม่คุ้นเคย หรือสัญญาณไฟต่าง ๆ ซึ่งมีผลกับการตัดสินใจในการเปลี่ยนช่องทางเดินรถกะทันหัน เส้นทางที่มีการจราจรติดขัดทำให้เกิดการเบียดหรือแทรกในระยะใกล้ ๆ จึงมีโอกาสเสี่ยงที่จะเกิดอุบัติเหตุ

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง พบว่าระบบเครื่องมือสื่อสารสามารถติดต่อกับเพื่อนร่วมทีมในขณะที่ปฏิบัติงาน ไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เนื่องจากพนักงานดับเพลิงออกปฏิบัติงานเข้าไปทำการระงับ

เหตุเป็นทีมอย่างน้อยสองคนขึ้นไป และมีเครื่องมือสื่อสารประจำตัวของแต่ละบุคคลทำให้สื่อสารกับผู้ที่เกี่ยวข้องได้อย่างทั่วถึงที่ ซึ่งไม่สอดคล้องกับ (สาหร่าย จันสา, 2560) ที่ศึกษาอิทธิพลของการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ และการทำงานเป็นทีมต่อการจัดการด้านความปลอดภัยของพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานหอผู้ป่วยในโรงพยาบาลรัฐบาลแห่งหนึ่ง ในกรุงเทพมหานคร พบว่าการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ และการทำงานเป็นทีมมีความสัมพันธ์ ทางบวกกับการจัดการด้านความปลอดภัยของพยาบาลวิชาชีพในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 8 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง (N = 50)

ตัวแปร	การเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง			
	เคยเกิด จำนวน (คน) (ร้อยละ)	ไม่เคยเกิด จำนวน (คน) (ร้อยละ)	Total (ร้อยละ)	P - value
การบริหารจัดการด้านความปลอดภัย				
การสนับสนุนด้านอุปกรณ์ ป้องกัน				
อันตรายส่วนบุคคล				
ชุดพนักงานดับเพลิง				0.423
เพียงพอ	30 (60.00)	11 (22.00)	41 (82.00)	
ไม่เพียงพอ	10 (10.00)	4 (8.00)	9 (18.00)	
เสื้อคลุมดับเพลิง				0.415
เพียงพอ	31 (62.00)	12 (24.00)	43 (86.00)	
ไม่เพียงพอ	4 (8.00)	3 (6.00)	7 (14.00)	
หมวกดับเพลิง				0.423
เพียงพอ	30 (60.00)	11 (22.00)	41 (82.00)	
ไม่เพียงพอ	5 (10.00)	4 (8.00)	9 (18.00)	

ตัวแปร	การเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง			P - value
	เคยเกิด จำนวน (คน) (ร้อยละ)	ไม่เคยเกิด จำนวน (คน) (ร้อยละ)	Total (ร้อยละ)	
รองเท้าผจญเพลิง				0.005*
เพียงพอ	20 (40.00)	2 (4.00)	22 (44.00)	
ไม่เพียงพอ	15 (30.00)	13 (26.00)	28 (56.00)	
ชุดผจญเพลิง				0.462
เพียงพอ	29 (58.00)	11 (22.00)	40 (80.00)	
ไม่เพียงพอ	6 (12.00)	4 (8.00)	10 (20.00)	
ถุงมือดับเพลิง				1.000
เพียงพอ	29 (58.00)	13 (26.00)	42 (84.00)	
ไม่เพียงพอ	6 (12.00)	2 (4.00)	8 (16.00)	
อุปกรณ์เครื่องช่วยหายใจ				1.000
เพียงพอ	30 (60.00)	13 (26.00)	43 (86.00)	
ไม่เพียงพอ	5 (10.00)	2 (4.00)	7 (14.00)	
มาตรการด้านความปลอดภัยของ หน่วยงาน				0.775
มาตรการด้านความปลอดภัยของ หน่วยงานระดับไม่ดี (คะแนนระหว่าง 5 – 8)	1 (2.00)	0 (0.00)	1 (2.00)	
มาตรการด้านความปลอดภัยของ หน่วยงานระดับปานกลาง (คะแนน ระหว่าง 9 – 12)	15 (30.00)	6 (12.00)	21 (42.00)	

ตัวแปร	การเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง			
	เคยเกิด	ไม่เคยเกิด	Total	P -
	จำนวน (คน) (ร้อยละ)	จำนวน (คน) (ร้อยละ)	(ร้อยละ)	value
มาตรการด้านความปลอดภัยของ หน่วยงานระดับดี (คะแนนระหว่าง 13 – 16)	19 (38.00)	9 (18.00)	28 (56.00)	

*p – value < 05.0

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง พบว่าการสนับสนุนด้านอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ได้แก่ ชุดพนักงานดับเพลิง เสื้อคลุมดับเพลิง หมวกดับเพลิง ชุดผจญเพลิง ถุงมือดับเพลิง อุปกรณ์เครื่องช่วยหายใจไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เนื่องจากชุดพนักงานดับเพลิง เสื้อคลุมดับเพลิง หมวกดับเพลิง ชุดผจญเพลิง ถุงมือดับเพลิง และอุปกรณ์เครื่องช่วยหายใจ เพียงพอต่อการใช้งานของพนักงานดับเพลิง จึงไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุ ซึ่งไม่สอดคล้องกับ (นพรัตน์ เทียงคำดี, 2556) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงานของพนักงานเก็บขยะ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี พบว่าการได้รับการสนับสนุนอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p-value < 0.05) เนื่องจากอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล คือ อุปกรณ์ที่นำมาสวมใส่บนร่างกายส่วนใดส่วนหนึ่งของบุคคลนั้น ๆ เพื่อป้องกันอันตรายแก่อวัยวะส่วนนั้น ๆ จากสิ่งต่าง ๆ ในการทำงาน ซึ่งการได้รับการสนับสนุนอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลอย่างเพียงพอ จะป้องกันความเสี่ยงของคอนงานในการเกิดอุบัติเหตุและโรคที่จากการทำงานได้

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยกับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง พบว่าการสนับสนุนด้านอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลคือ รองเท้าผจญเพลิง มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เนื่องจากการปฏิบัติงานดับเพลิงอาจจะมีความเสี่ยงจากการเกิดอุบัติเหตุจากการเหยียบตะปู เศษแก้วหรือของมีคมอื่น ๆ ทำให้รองเท้าผจญเพลิงชำรุด และอุปกรณ์ เครื่องมือที่ใช้ ในการดับเพลิงชำรุด หรือไม่พร้อมใช้งาน อาจส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุได้ ซึ่งสอดคล้องกับ (นภัสวรรณ แสงมณี, 2558) ที่ศึกษาการเสริมสร้างสมรรถนะของเจ้าหน้าที่เทศบาลเมืองเพชรบูรณ์ ในการป้องกันและระงับอัคคีภัย พบว่ามาตรการด้านความปลอดภัยอยู่ในระดับปานกลาง และหน่วยงานมีการสนับสนุนอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลไม่เพียงพอกับจำนวนผู้ปฏิบัติงาน ส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุจากการทำงานได้

ข้อจำกัดของงานวิจัยนี้

การศึกษาครั้งนี้เป็นแบบภาคตัดขวาง ศึกษา ณ จุดเวลาหรือช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเพียงครั้งเดียว ไม่มีการติดตามไปข้างหน้าหรือย้อนกลับไปในอดีต จึงทำให้ไม่สามารถบอกได้แน่ชัดในปัจจัยเสี่ยงที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุในพนักงานดับเพลิง

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานดับเพลิง เทศบาลเมืองท่าโขลง จังหวัดปทุมธานี พบว่าพนักงานดับเพลิงเทศบาลท่าโขลงเกิดอุบัติเหตุจากการเข้าระงับเหตุอัคคีภัย 3 อันดับแรก คือ สลัดคว้น ชนหรือกระแทกจนเกิดรอยฟกช้ำ และเหยียบตะปู หรือเศษแก้ว

ข้อเสนอแนะจากการนำผลวิจัยไปใช้

1. กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ใช้ผลการศึกษาด้านการเกิดอุบัติเหตุเป็นข้อมูลพื้นฐานในการสนับสนุนด้านอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่ได้มาตรฐาน National Fire Protection Association (NFPA) และ European Conformity (CE)
2. สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย เทศบาลเมืองท่าโขลง จังหวัดปทุมธานี ใช้ผลการศึกษาเป็นข้อมูลในการกำหนดแผนการตรวจสอบอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล เพื่อให้มีอุปกรณ์การที่เพียงพอ และพร้อมใช้งานอยู่เสมอ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยอื่น ๆ เช่น ความเครียดมีอิทธิพลต่อการเกิดอุบัติเหตุเพิ่มเติม เพื่อให้ทราบถึงปัญหาเกี่ยวกับลักษณะงานที่สนใจศึกษาต่อไป
2. ควรศึกษาในกลุ่มประชากรที่กว้างขึ้น เช่น ศึกษาหน่วยงานทั่วทั้งอำเภอหรือทั่วทั้งจังหวัด เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีการกระจาย และทราบถึงปัญหาที่ชัดเจนในหลาย ๆ ด้าน

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา วิสัย. (2564). ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุในการทำงานของเจ้าหน้าที่ดับเพลิง สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กรุงเทพมหานคร, วารสารสหวิทยาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ,4 (1), 269-283.
- เกตุชรินทร์ หาป่อง, และนันทิยา หาญศุภลักษณ์. (2555) ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิด

อุบัติเหตุของยานพาหนะที่ให้บริการเติมน้ำมันเชื้อเพลิงอากาศยานในสนามบิน.

กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จิรัชศักดิ์ อมรวัฒน์เลิศล้ำ. (2557). ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของพนักงาน

บริษัท จตุพร รีโนเวชั่น จำกัด. วารสารมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ, 2 (1), 32-46.

ณัฐพงศ์ ปานศิริ. (2558). การศึกษาพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัย

ในการทำงานระดับวิชาชีพ ในโรงงานอุตสาหกรรม.เขตจังหวัดสุราษฎร์ธานี วิทยานิพนธ์

บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย:มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ณัฐพงศ์ สนสง, และเสกสรรค์ สุทธิสงค์. (2560). ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุในการ

ให้บริการอุปกรณ์ของพนักงานบริการลานจอดในเขตพื้นที่ลานจอดอากาศยานท่าอากาศยาน

นานาชาติดอนเมือง, วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย ฉบับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 11 (2), 146-155.

ดร.ณิ ศรีมณีรัตน์. (2558). แนวทางการพัฒนานโยบายเพื่อลดอุบัติเหตุการจราจรทางบกใน

กรุงเทพมหานคร: เขตสายไหม (การศึกษาอิสระ ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์).

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ปทุมธานี.

RIT ทีมรุกช่วยชีวิตเคลื่อนที่เร็ว. นิตยสารเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน การป้องกันและระงับอัคคีภัย

การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม. 118(4), 37-46. สืบค้นจาก:

<http://www.safetylifethailand.com/download/Article1122.pdf>

ธรรมรักษ์ ศรีมารุต. (2555). พฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของพนักงานระดับปฏิบัติการฝ่าย

ผลิต(การศึกษาอิสระ ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา,

กรุงเทพมหานคร

ธวัช เหลืองวสุธา. (2557). ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยของพนักงาน กรณีศึกษา

บริษัท คอทโก้เมททอลเวอร์ จำกัด จังหวัดระยอง (การศึกษาอิสระ ปริญญามหาบัณฑิต).

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, กรุงเทพฯ.

นพรัตน์ เทียงคำดี ฉันทนา จันทวงศ์ และพรนภา หอมสินธุ์ (2556). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม

ป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงานของพนักงานเก็บขยะ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี.วารสาร

พยาบาลสาธารณสุข, 29(1), 43-55

นภัสวรรณ แสงมณี. (2558). การเสริมสร้างสมรรถนะของเจ้าหน้าที่เทศบาลเมือง

เพชรบูรณ์ในการป้องกันและระงับอัคคีภัย. วิทยาลัยป้องกันและบรรเทาสาธารณ

ภัย, กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย.

เบญจมาศ อ้นหนองปลง. (2558). ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานขับรถยกใน คลังสินค้า:

กรณีศึกษา บริษัท โลจิสติกส์ แห่งหนึ่ง ในนิคมอุตสาหกรรมบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

(วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ปทุมธานี.

ปีที่ 2 ฉบับที่ 3

วารสารวิจัยและนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ศิริพร ด้านคณาจารย์ และคณะ (2562). ภาวะสุขภาพตามความเสี่ยงจากการทำงานของพนักงานดับเพลิง
จังหวัดนครศรีธรรมราช, พยาบาลวารสาร, 45(4) , 111-120

ศูนย์อำนวยการบรรเทาสาธารณภัย กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย. สรุปลักษณะภัยประจำเดือน.
2562. สืบค้นจาก:

http://direct.disaster.go.th/inner.directing-7.191/cms/inner_1733/4518.1/

สกุลพร สงทะเล, และแอนน์ จิระพงษ์สุวรรณ (2564). บทบาทของพยาบาลสาธารณสุขในการป้องกัน
ปัญหาสุขภาพจากการสัมผัสสิ่งคุกคามทางสุขภาพของพนักงานดับเพลิง, วารสารศูนย์อนามัยที่
9,15(37) ,312-324

สุดารัตน์ วิชัยรัมย์. (2552). ปัจจัยเสี่ยงที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุจากคนปฏิบัติงานของคณงานก่อสร้าง
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพฯ.

สาหร่าย จันสา. (2560). อิทธิพลของการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและการทำงานเป็นทีมต่อการจัดการด้าน
ความปลอดภัยของพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานหอผู้ป่วยในโรงพยาบาลรัฐบาลแห่งหนึ่งใน
กรุงเทพมหานคร, วารสารพยาบาลทหารบก, 18(1) ,299-307

สำนักงานเทศบาลเมืองท่าโขลง. ข้อมูลสภาพทั่วไป. 2564. สืบค้นจาก :

<https://thakhlong.go.th/public/list/data/index/menu/1144>

อรอุมา ศรีผุย. (2557). ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับอุบัติเหตุจากการทำงานของช่าง
ไฟฟ้าในรัฐวิสาหกิจแห่งหนึ่ง วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ. บัณฑิตวิทยาลัย:
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

National Fire Protection Association. (2019). Firefighter injuries in the United States.

Retrieved from <https://www.nfpa.org/-/media/Files/News-and-Research/Fire-statistics-and-reports/Emergency-responders/FirefighterInjuries2019.ashx>